04.09.2024 r.

NFZ-BP.5202.48.2024
2024.292263.KUB

B. sp. z o.o.

Decyzja nr 34/2024/BP
Prezesa
Narodowego Funduszu Zdrowia

Na podstawie 109a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. *o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych* (Dz.U. z 2004 nr 146, poz. 2135 z późn. zm.), (zwanej dalej: „ustawą o świadczeniach opieki zdrowotnej"), w zw. z art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – *Prawo przedsiębiorców* (Dz. U. z 2024 r. poz. 236 z późn. zm.), (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców"), po rozpatrzeniu wniosku B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we ……. (zwanej dalej: „Przedsiębiorcą") o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu:

uznaję za nieprawidłowe stanowisko Przedsiębiorcy

dotyczące niepodlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytuły wynagrodzenia otrzymywanego w zamian za wykonywanie na rzecz spółki świadczeń niepieniężnych o charakterze powtarzającym się, do których zobowiązani są w umowie spółki na podstawie art. 176 Kodeksu spółek handlowych.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 15 lipca 2024 r. Przedsiębiorca zwrócił się z do Prezesa Narodowego funduszu Zdrowia (zwanego dalej: „Prezesem NFZ") o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie przepisów dotyczących podlegania obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego. Ponieważ wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej nie spełniał wymogów określonych w art. 34 ust. 1, 3, 4, 6, to jest do wniosku nie został dołączony odpis aktualny Spółki z Rejestru

Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, stan faktyczny opisany we wniosku został nieprecyzyjnie sformułowany, do wniosku nie zostało dołączone potwierdzenie wniesienia opłaty, Przedsiębiorca pismem z dnia 26 lipca 2024 r. (znak: NFZ-BP.5202.48.2024, 2024.249800.KUB) został wezwany do ich uzupełnienia. Przedsiębiorca uzupełnił braki w wyznaczonym terminie.

W opisie stanu faktycznego Przedsiębiorca wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Polsce. Przedsiębiorca wskazał również, że zamierza dokonać zmian w umowie spółki, poprzez obciążenie udziałów jednego ze wspólników spółki, będącego także członkiem zarządu spółki, obowiązkiem do wykonywania na rzecz spółki odpłatnych i bezterminowych świadczeń, o których mowa w art. 176 ustawy z dnia 15 września 2000 r. *Kodeks spółek handlowych* (Dz.U. z 2024 r. poz. 18) (zwanej dalej: „KSH") w postaci:

1) przygotowywania wykazu dłużników spółki, rozsyłania wezwań do zapłaty/przedsądowych wezwań do zapłaty lub przygotowania pozwów o zapłatę – jeden raz w miesiącu,
2) dokonywania księgowań w systemie księgowym dokumentów wystawionych i otrzymanych przez spółkę, przygotowywania deklaracji podatkowych i ZUS – dwa razy w miesiącu,
3) wystawiania faktur za usługi doradztwa podatkowego świadczone przez spółkę – jeden raz w miesiącu.

Ponadto Przedsiębiorca zamierza również wprowadzić w umowie spółki obciążenie udziałów kolejnego wspólnika spółki (który ma dopiero zostać wspólnikiem oraz członkiem zarządu spółki) obowiązkiem do wykonywania na rzecz spółki odpłatnych i bezterminowych świadczeń, o których mowa w art. 176 KSH w postaci:

1) zamieszczania na stronie internetowej spółki artykułu lub wpisu w tematyce prawnej lub podatkowej – jeden raz w miesiącu,
2) sporządzania lub aktualizacji istniejących wzorców umów, dokumentów korporacyjnych, regulaminów, warunków ogólnych lub procedur – jeden raz w miesiącu.

Wynagrodzenie należne wspólnikom za wykonywanie powtarzających się świadczeń niepieniężnych ma zostać określone na poziomie nieprzewyższającym stawek przyjętych w obrocie gospodarczym. Wynagrodzenie za powtarzające się świadczenia niepieniężne będzie

wypłacane co miesiąc z dołu, do 10 dnia następnego miesiąca kalendarzowego po wykonanym świadczeniu.

Przedsiębiorca wskazał ponadto, że przychody uzyskane przez wspólników z tytuły wykonywania wyżej wymienionych świadczeń wykażą jako dochody z innych źródeł na podstawie art. 10 ust. 9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. *o podatku dochodowym od osób fizycznych* (Dz.U. z 2024 r. poz. 226), gdyż nie są one dochodami z umowy zlecenia zgodnie z art. 750 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. *Kodeksu cywilnego* (Dz.U. z 2024 r. poz. 1061) (zwanej dalej: „KC"), ani nie wynikają ze stosunku powołania, lecz są otrzymywane z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych (o których mowa w art. 176 KSH), które mają swoje źródło w umowie spółki. W ocenie Przedsiębiorcy oznacza to, że mają one odrębną podstawę prawną. Z informacji zawartych we wniosku Przedsiębiorcy wynika również, że Przedsiębiorca nie będzie odprowadzał z tego tytułu składek na ubezpieczenia zdrowotne, jako że osoby otrzymujące wynagrodzenie z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych nie podlegają ubezpieczeniu zdrowotnemu.

W świetle tak opisanego stany faktycznego i zdarzenia przyszłego, Przedsiębiorca postawiła następujące pytanie: *„Czy otrzymywanie wynagrodzenia za wykonywanie świadczeń niepieniężnych na rzecz spółki przez wspólników, będzie stanowić podstawę do obowiązkowego ubezpieczenia społecznego w myśl art. 66 ustawy o NFZ?".*

W ocenie Przedsiębiorcy wykonywanie przez wspólników świadczeń powtarzających się w rozumieniu art.176 KSH, nie podlega obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego, bowiem są to świadczenia wynikające z umowy spółki, a nie ogólnej umowy cywilnoprawnej np. zlecenia, zawartej ze wspólnikiem, o której mowa w art.66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej.

Uzasadniając swoje stanowisko Przedsiębiorca wskazał między innymi, że obowiązek powtarzających się świadczeń niepieniężnych (art. 176 KSH) jest obowiązkiem składającym się na treść stosunku uczestnictwa łączącego wspólnika ze spółką, a jego podstawą jest stosunek prawny spółki. Należy od niego odróżnić analogiczne w swej treści obowiązki, które mogą obciążać wspólnika na podstawie zawartej na ogólnych zasadach umowy pomiędzy tym wspólnikiem a spółką, odrębnej od umowy spółki w szczególności umowy sprzedaży, dostawy, kontraktacji, o dzieło, zlecenia, o świadczenie usług, czy też umowy w zakresie pośrednictwa handlowego (umowa agencyjna, komisu), przewozu czy spedycji, podlegającej przepisom kodeksu cywilnego. Przedsiębiorca wskazał także, że umowę spółki należy odróżnić od umów o

których mowa art.66 ust.l pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, stanowiących, podstawę prawną do objęcia obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego. Wobec czego, w ocenie Przedsiębiorcy przyjąć należy, że wspólnicy spółki z tytułu wykonywania na jej rzecz opisanych świadczeń, nie będą podlegać obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu.

W ocenie Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia stanowisko Przedsiębiorcy jest nieprawidłowe.

Powtarzające się świadczenia niepieniężne to zobowiązania, które mogą być realizowane przez wspólników w toku zwykłego prowadzenia działalności przez spółkę – zwłaszcza w toku prowadzenia przez nią działalności gospodarczej, a więc w stosunku zewnętrznym (m.in.: Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, M. Tarska, A. Herbet, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. T. II, Wyd. 3, Warszawa 2014). Ponadto celem przepisu art. 176 KSH jest ochrona interesów spółki w sytuacji nałożenia na wspólników dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów oraz stworzenie stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami. Instytucja powtarzających się świadczeń niepieniężnych służy z jednej strony zapewnieniu pozyskiwania na korzystnych warunkach przez spółkę niezbędnych dla funkcjonowania spółki np. surowców lub towarów, z drugiej strony zapewnia wspólnikom względnie stały popyt na własne wyroby bądź usługi (m.in.: A. Herbet, w: Sołtysiński, System pr.pryw., t. 17A, 2015, s. 479, Nb 166).

W celu skutecznego ustanowienia instytucji opisanej w art. 176 § 1 KSH strony umowy spółki powinny oznaczyć co najmniej rodzaj i zakres świadczeń. Pod pojęciem rodzaju należy rozumieć przedmiot świadczenia. Drugim obligatoryjnym elementem zobowiązania wspólnika pozostaje jego zakres, przez co rozumie się rozmiar i okres świadczenia (w znaczeniu częstotliwość). Zgodnie z brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 KSH, świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny, periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020).

Odwołując się natomiast do wykładni historycznej, należy wskazać, że celem, dla którego ustanowiono instytucję powtarzających się świadczeń niepieniężnych było zaspokojenie potrzeb gospodarczych akcyjnej spółki cukrowej, poprzez nałożenie na akcjonariuszy – plantatorów buraków cukrowych, dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, dostaw buraków cukrowych, w zamian za materiał siewny, nawozy oraz z góry ustaloną cenę. Chodziło o stworzenie (w sytuacji braku uregulowań umów dostawy, jak w art. 605 i n. KC) bądź

kontraktacji, stałych powiązań gospodarczych, które miały na celu korzystne pozyskiwanie (z plantacji położonych w najbliższej okolicy cukrowni, ze względu na koszty transportu), (dobrego) surowca (materiał siewny, nawozy i doradztwo od cukrowni), a przede wszystkim uniemożliwienie wypowiedzenia umowy lub wystąpienia ze spółki.

Przydatność regulacji dotyczących powtarzalnych świadczeń niepieniężnych według art. 176 KSH aktualnie wydaje się wątpliwa. Poza ewentualną przydatnością dla kooperacji gospodarczej między spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a jej wspólnikami w zakresie produkcji rolnej (roślinnej, zwierzęcej i sadowniczej), oraz leśnej, praktyczniej jest uregulować owe kwestie w umowach cywilnoprawnych, np. sprzedaży, a zwłaszcza dostawy lub kontraktacji. Stosunki takiego rodzaju są ponadto charakterystyczne raczej dla spółdzielni pracy, aniżeli dla spółki kapitałowej. Podawane w literaturze przedmiotu przykłady (dostarczanie spółce surowców lub prefabrykatów, udostępnianie spółce maszyn i urządzeń, w tym środków transportu, pomieszczeń handlowych, świadczenie doradztwa), potwierdzają raczej tezę o „schyłkowym" znaczeniu tej instytucji dla ukształtowania dodatkowych obowiązków wspólników wobec spółki kapitałowej. Inne instytucje prawa spółek, np. inne obowiązki w rozumieniu art. 159 KSH, dodatkowe świadczenia (obowiązki) na rzecz spółki (art. 174 § 5 KSH), a zwłaszcza umowy cywilnoprawne (w tym również ustawowe regulacje umowy dostawy, art. 605 i n. KC bądź kontraktacji, art. 613 i n. KC) są elastyczniejszym i sprawniejszym instrumentem tworzenia stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami niż dopuszczalne formy obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych (Kodeks spółek handlowych. Komentarz red. Zbigniew Jara, rok 2022).

W związku z powyższym, wskazane przez Przedsiębiorcę świadczenia niepieniężne nie prowadzą w istocie do osiągnięcia celu wskazanego uregulowania, tj. do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikiem i Spółką, a sprowadzają się w sposób faktyczny do wykonywania w sposób stały czynności noszących cechy świadczenia usług na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Przepis art. 2 KSH stanowi, że w sprawach określonych w art. 1 § 1 nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy KC. Jeżeli wymaga tego właściwość (natura) stosunku prawnego spółki handlowej, przepisy KC stosuje się odpowiednio. Na zasadzie art. 3 KSH przez umowę spółki handlowej wspólnicy albo akcjonariusze zobowiązują się dążyć do osiągnięcia wspólnego celu przez wniesienie wkładów oraz, jeżeli umowa albo statut spółki tak stanowi, przez współdziałanie w inny określony sposób.

W świetle art. 151 § 3 KSH wspólnicy są zobowiązani jedynie do świadczeń określonych w umowie spółki. Na podstawie art. 159 KSH, jeżeli wspólnikowi mają być przyznane szczególne korzyści lub jeżeli na wspólników mają być nałożone, oprócz wniesienia wkładów na pokrycie udziałów, inne obowiązki wobec spółki, należy to pod rygorem bezskuteczności wobec spółki dokładnie określić w umowie spółki. Umowa spółki kreuje stosunek cywilnoprawny i jest umową cywilnoprawną, zawierającą cechy szczególne, właściwe dla regulacji prawa handlowego, tj. tworzy stosunek obligacyjny o charakterze konsensualnym, odpłatnym, przysparzającym oraz kauzalnym. W doktrynie podkreśla się konieczność rozróżnienia zobowiązania wspólnika do powtarzających się świadczeń niepieniężnych od innych fakultatywnych postanowień umowy spółki oraz ewentualnych cywilnoprawnych stosunków zobowiązaniowych pomiędzy spółką a wspólnikiem.

Odnosząc powyższe wyjaśnienia do wskazanych przez Przedsiębiorcę czynności, do których byliby zobowiązani wspólnicy, pełniący w spółce funkcje członków zarządu, należy wskazać, że co prawda zostały opisane jako powtarzające się świadczenia niepieniężne, to *de facto* sprowadzają się one do bieżącego, stałego prowadzenia spraw spółki, a jako takie wpisują się w dyspozycję normy zawartej w art. 201 § 1 KSH.

Stosownie do art. 201 § 1 i 3 KSH zarząd prowadzi sprawy spółki i reprezentuje spółkę, a w jego skład mogą być powołane osoby spośród wspólników lub spoza ich grona. Jak wynika przy tym z art. 204 § 1 KSH, prawo członka zarządu do prowadzenia spraw spółki i jej reprezentowania dotyczy wszystkich czynności sądowych i pozasądowych spółki. Z mocy ustawy sprawy spółki prowadzi zarząd, do którego należy również reprezentowanie spółki.

W przedmiotowej sprawie, jak wynika wprost z treści wniosku – wspólnicy są czy też będą jednocześnie członkami zarządu spółki. Wymienione przez Przedsiębiorcę czynności takie jak: przygotowywanie wykazu dłużników spółki, rozsyłanie wezwań do zapłaty/przedsądowych wezwań do zapłaty lub przygotowywanie pozwów o zapłatę, dokonywanie księgowań w systemie księgowym dokumentów wystawionych i otrzymanych przez spółkę, przygotowywanie deklaracji podatkowych i ZUS, wystawianie faktur za usługi doradztwa podatkowego świadczone przez spółkę, zamieszczanie na stronie internetowej spółki artykułów lub wpisów w tematyce prawnej lub podatkowej, sporządzanie lub aktualizacja istniejących wzorców umów, dokumentów korporacyjnych, regulaminów, warunków ogólnych lub procedur, to nic innego jak przykłady czynności mieszczących się – z mocy ustawy – właśnie w kompetencjach zarządu spółki.

W doktrynie prawa handlowego przyjmuje się, że pod pojęciem „prowadzenia spraw spółki” należy rozumieć wszelkie sprawy spółki zarówno w sferze czysto wewnętrznej, jak i dotyczące funkcjonowania spółki na zewnątrz, mające wymiar uprzedni w stosunku do czynności reprezentacyjnych (słusznie podkreśla to A. Szajkowski, Prawo spółek, s. 290) *„(…) Sprawami z zakresu prowadzenia spółki są wszelkie czynności o charakterze prawnym i faktycznym zmierzające do realizacji celu spółki w ramach przedmiotu jej działalności (przedmiot działalności nie ogranicza jednak zakresu spraw spółki, jakie może prowadzić zarząd), w tym podejmowanie działań nadzwyczajnych, jeśli zajdzie taka potrzeba. Należy tu wymienić np. organizowanie działalności gospodarczej, podejmowanie decyzji i innych działań w stosunku wewnętrznym dotyczących zarządzania majątkiem spółki, podejmowanie działalności inwestycyjnej, uruchamianie działalności produkcyjnej, handlowej, usługowej, uzyskanie kredytu czy pożyczki, nabór i zwalnianie personelu, administrowanie sprawami spółki, zwoływanie zgromadzeń, składanie wniosków do sądu rejestrowego.”* (vide Kodeks spółek handlowych. Komentarz Bieniak 2022, wyd. 8/Pabis, art. 208 k.s.h.).

Wspólnicy spółki pozostają uprawnieni do zasiadania w zarządzie, z którego to tytułu przyjmują na siebie ww. obowiązki oraz zwyczajowo nabywają uprawnienie do wynagrodzenia za czynności wykonywane w ramach pełnionej funkcji. Ponadto użyte w czasie teraźniejszym sformułowanie "prowadzi sprawy spółki" uzasadnia tezę, że czynności te mają charakter permanentny, czyli ciągły. W związku z powyższym prowadzenie spraw spółki przez zarząd ma charakter ciągły. Tym samym, z uwagi na pełnione przez wspólnika funkcje członków zarządu spółki należy przyjąć, że wymienione we wniosku czynności winny być realizowane i rozliczane przez wspólników w ramach powierzonej im roli członków zarządu spółki.

Jak wynika z treści wniosku, wspólnicy będą realizować świadczenia polegające *de facto* na prowadzeniu spraw spółki. Oznacza to, że są to bez wątpienia świadczenia o charakterze ciągłym, stojące w sprzeczności z naturą instytucji opisanej art. 176 KSH. Tym samym opisany przez Przedsiębiorcę we wniosku stosunek prawny łączący wspólników – członków zarządu ze spółką nie mieści się w hipotezie normy prawnej z art. 176 KSH a wypełnia dyspozycję normy (jak już wcześniej wspomniano) wynikającej z art. 201 § 1 KSH. Wymienione powyżej świadczenia wspólników, którzy są jednocześnie członkami zarządu spółki, byłyby wykonywane również w przypadku, gdyby nie były one wyszczególnione w umowie spółki jako świadczenia niepieniężne. Są to bowiem czynności, które w ścisły sposób są powiązane z prowadzeniem spraw spółki, jej kierowaniem i zarządzaniem. Trudno bowiem wyobrazić sobie, aby członek

zarządu w ramach pełnionej funkcji nie sprawował nadzoru nad zobowiązaniami finansowymi i wierzytelnościami spółki, jak również nad dokumentami korporacyjnymi spółki. Są to czynności, które mieszczą się w prowadzeniu spraw spółki i powiązane są z czynnościami związanymi typowo z zarządzaniem spółką, prowadzeniem działalności i funkcjonowaniem spółki i jako takie z samego założenia mają charakter ciągły. Nie da się bowiem prowadzić działalności gospodarczej inaczej niż w sposób zorganizowany i ciągły.

Warto zaznaczyć, że stanowisko takie zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 28 września 2023 r. sygn. akt II GSK 1810/22, w którym podkreślił, że do świadczeń niepieniężnych o charakterze stałym (a więc do których nie stosujemy art. 176 KSH) zaliczyć należy m.in. zarządzanie spółką. W konsekwencji, stosownie do treści art. 2 KSH, zasadnym jest zakwalifikowanie tak oznaczonych zobowiązań z zastosowaniem przepisów KC. W związku z powyższym, zobowiązanie wspólników spółki do powtarzających się świadczeń niepieniężnych, wskazanych we wniosku, nie prowadzi do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikami a spółką, a jest jedynie przejawem prowadzenia spraw spółki lub wykonywaniem czynności administracyjnych zapewniających prawidłowe funkcjonowanie spółki rozumianej jako korporacja.

Oznacza to, że w przedmiotowej sprawie nie mamy do czynienia ze świadczeniami, ponieważ spółka nie otrzymuje niczego, co przekłada się bezpośrednio na prowadzoną przez nią działalność gospodarczą, czyli na sferę jej zewnętrznego funkcjonowania. Wskazane we wniosku czynności, które wykonywać mają wspólnicy to typowe przykłady prowadzenia spraw spółki czy też świadczenia usług na rzecz spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej, a które to trudno byłoby uznać za świadczenia mające czynić zadość interesom wierzyciela, którym w tym przypadku jest spółka. Wspólnicy niczego nie „dają" czy też nie „czynią" na rzecz spółki, a jedynie wykonują czynności sprowadzające się do stałej, bieżącej obsługi spółki, zapewniające jej prawidłowe funkcjonowanie i prowadzenie działalności gospodarczej. Jak już wskazano, tego rodzaju czynności, jak opisane we wniosku, ze swej natury wykonywane są w sposób ciągły i nie można uznać ich za powtarzające się świadczenia niepieniężne mieszczące się w dyspozycji art. 176 KSH. Są one wykonywane w sposób stały, to jest przez cały czas prowadzenia przez spółkę zorganizowanej działalności zarobkowej. Tak długo bowiem jak spółka prowadzi działalność gospodarczą, tak długo istnieje potrzeba stałego, a więc ciągłego wykonywania przez wspólników wspomnianych wyżej czynności.

Co istotne – jak wynika z wniosku – zakres świadczeń wspólników ma być bezterminowy. Oznacza to, że – o ile nie zostaną wcześniej zniesione – spoczywają one na wspólnikach przez cały okres normalnego funkcjonowania spółki, a także w fazie jej likwidacji, jeżeli jest to uzasadnione z uwagi zwłaszcza na cele likwidacji i okoliczności dotyczące danego przypadku likwidacji spółki.

Świadczenie ciągłe polega na określonym, stałym zachowaniu się dłużnika przez czas trwania stosunku zobowiązaniowego. Upływ czasu zostaje tym samym wpisany w konstrukcję świadczenia, a w konsekwencji w konstrukcję stosunku zobowiązaniowego. Zachowanie wspólników sprowadza się więc do spełniania świadczeń, które mają następować wraz z upływem czasu. Potwierdza to stałe i bieżące wykonywanie wskazanych zadań, a przez to pracę o charakterze ciągłym. Do uznania świadczenia za ciągłe wystarcza, jeżeli składa się ono z pewnych powtarzających się stale, następujących po sobie psychofizycznych aktów dłużnika, które – mimo że oddzielone w czasie – tworzą razem funkcjonalną całość. Miernikiem tej całości jest czas, a interes wierzyciela jest zaspokajany właśnie dlatego, że odpowiednie zachowanie się dłużnika trwa w czasie (T. Dybowski [w:] K. Osajda (red.) Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego tom 5, Warszawa 2020, Wydanie 3).

Tym samym, przedmiotem stosunku prawnego opisanego w analizowanym stanie faktycznym i zdarzeniu przyszłym pozostają świadczenia o charakterze ciągłym, które nie mieszczą się w hipotezie normy ustanowionej w art. 176 KSH. Zgodnie z brzmieniem art. 176 KSH, świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny, a zatem periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz.

Wyd. 3, Warszawa 2020). Każdy ze wspólników zobowiązany jest bowiem do realizowania typowych czynności związanych z prowadzeniem spraw spółki czy też świadczeniem usług na rzecz spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej. Podkreślenia wymaga, że relacje zachodzące pomiędzy wspólnikami a spółką należy kwalifikować jako *sui generis* umowę wzajemną, do której należy odpowiednio stosować przepisy Kodeksu cywilnego, zgodnie z art. 2 KSH. Wskazane przez Przedsiębiorcę we wniosku rodzaje czynności charakteryzują się, jak zostało to już podniesione, ciągłością ich wykonywania w celu zapewnienia prowadzenia przez spółkę działalności gospodarczej, co z kolei pozwala uznać, że ich natura odpowiada przedmiotowi umowy o świadczenie usług.

Jak wynika z art. 750 KC, do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przepisy dotyczące umowy zlecenia mają zatem zastosowanie w każdym przypadku, gdy przedmiotem czynności prawnej są usługi, które nie są wyczerpująco uregulowane innymi przepisami. Jak podkreśla się w doktrynie: *„(…) Kwalifikacji w ramach art. 750 k.c. podlegają zarówno te umowy, których przedmiotem jest jednorazowe świadczenie usługi, cykliczne świadczenie usług, jak również umowy o stałe świadczenie usług. Nie ma znaczenia, czy mamy do czynienia ze świadczeniem jednorazowym, czy z ciągłym."* (M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom III. Komentarz. Art. 627–1088. Wyd. 3, Warszawa 2022). W świetle orzecznictwa, jak wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 2013 r. sygn. akt V CSK 30/13: *„(…) Przepis art. 750 k.c. dotyczy, co do zasady, takich umów o świadczenie usług, których przedmiotem jest dokonywanie czynności faktycznych lub czynności faktycznych i prawnych.".*

Świadczenia opisane we wniosku, które mają spełniać wspólnicy, będący jednocześnie jedynymi członkami zarządu, dotyczą sfery wewnętrznych stosunków spółki jako korporacji (co wynika wprost z treści wniosku), a nie relacji zewnętrznych. Są zatem związane z bieżącym prowadzeniem jej spraw i jako takie mają charakter ciągły. Tym samym okoliczność ta determinuje konieczność zakwalifikowania ich jako czynności polegających na świadczeniu usług zarządzania, do których zastosowanie znajdują przepisy art. 750 KC. Co w konsekwencji rodzi obowiązek, w tym przypadku, podlegania przez wspólników spółki ubezpieczeniu zdrowotnemu na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej.

Zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia lub osobami z nimi współpracującymi.

Z kolei zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. *o systemie ubezpieczeń społecznych* (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 497) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, (które w przedmiotowej sprawie nie mają zastosowania) osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy

dotyczące zlecenia, zwanymi dalej „zleceniobiorcami”, oraz osobami z nimi współpracującymi, z zastrzeżeniem ust. 4 (Osoby określone w ust. 1 pkt 4 nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, jeżeli są uczniami szkół ponadpodstawowych lub studentami, do ukończenia 26 lat).Oznacza to, że zgodnie z wolą ustawodawcy tytułem do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym nie są wyłącznie umowy zlecenia sensu stricte, ale wszystkie umowy na podstawie których dana osoba wykonuje pracę, a do których zastosowanie mają przepisy dotyczące zlecenia.

Podobnie wypowiedział się w tej materii Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 18 września 2023 r. (sygn. akt VI SA/Wa 3998/23), w którym stanął na stanowisku, że art. 176 KSH nie stanowi samodzielnej normy formułującej odrębnego typu umowę i wymaga stosowania KC. Analogiczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 21 lutego 2024 r. (sygn. akt VI SA/Wa 5715/23).

W związku z powyższym wskazane przez Przedsiębiorcę powtarzające się świadczenia niepieniężne nie prowadzą w istocie do osiągniecia celu wskazanego uregulowania, tj. do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikami a spółką a sprowadzają się *de facto* do wykonywania w sposób stały czynności noszących cechy świadczenia pracy na rzecz spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Tym samym na gruncie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, tytułem do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym nie jest zatem wyłącznie wykonywanie pracy na podstawie umowy zlecenia, ale także na podstawie umowy o świadczenie usług każdej umowy, do której zastosowanie mają przepisy o zleceniu.

W kontekście powyższego stanowisko Przedsiębiorcy, przedstawione we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, należy uznać za nieprawidłowe.

Biorąc powyższe pod uwagę, należało stwierdzić jak na wstępie.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji stronie przysługuje:

1) na podstawie art. 34 ust. 5 Prawa przedsiębiorców w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. 2024 poz. 572), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy albo

2) na podstawie art. 127a k.p.a., w zw. z art. 127 § 3 k.p.a., prawo zrzeczenia się prawa wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Oświadczenie o zrzeczeniu należy złożyć do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji. Z dniem doręczenia Prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, albo
3) na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2024 r. poz. 935) prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z pominięciem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Na podstawie art. 214, art. 219 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz na podstawie § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. *w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. Nr 221, poz. 2193, z późn. zm.) Strona jest zobowiązana uiścić wpis stały od skargi w wysokości 200 złotych.

Na podstawie art. 243 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi strona, która spełnia ku temu przesłanki, może ubiegać się o przyznanie prawa pomocy.

Na podstawie art. 35 ust. 1 Prawa przedsiębiorców interpretacja indywidualna nie jest wiążąca dla przedsiębiorcy z tym, że przedsiębiorca nie może być obciążony sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji indywidualnej ani daninami w wysokości wyższej niż wynikające z uzyskanej interpretacji indywidualnej.